

PineBook

เทพ ปทธ ล้าง พิภพ

灵武弑九天

11

平凡魔术师 เขียน
ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง แปล
LingFeiLong วาด

บทที่ 459 ข่ายกระบี่ หยินหยางเวียนฟ้า

“เร็วเข้า! เร็วอีกหน่อย!” เย่หยางที่กำลังนอนอยู่ในน้ำทิพย์
ทณฑ์สายฟ้ารู้สึกกังวลอย่างที่สุดในใจ

ในขณะที่เขารับการโจมตีสุดท้ายของทณฑ์สายฟ้า
ร่างของเขาระเบิด เย่หยางคิดว่าตัวเองต้องตายแน่แล้ว แต่
คาดไม่ถึงว่าสายฟ้าจะปรากฏขึ้น

จิวเสวียนอุทานด้วยความยินดี และบอกเย่หยางว่า
สายฟ้านี้เต็มไปด้วยน้ำทิพย์ทณฑ์สายฟ้า หากเขาเข้าสู่
สระนี้ได้ ร่างกายของเขาจะหลอมรวมขึ้นมาใหม่ และ
จะแข็งแกร่งกว่าที่เคยเป็นมา

เมื่อเย่หยางดำดิ่งลงสู่สายฟ้า เขาสัมผัสได้ถึง
พลังงานลึกลับจำนวนมหาศาลที่แทรกซึมเข้ามา ร่างกายที่
หายไปของเขาถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

ใช่แล้ว มันคือการสร้างขึ้นมาใหม่ไม่ใช่การรักษา เมื่อเขาเข้าสู่สระสายฟ้า ร่างกายของเขารวกับถูกก่อร่างขึ้นมาใหม่จากน้ำทิพย์ทนต์สายฟ้า

เมื่อเวลาผ่านไป เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่ากระดูกของเขากำลังค่อยๆ ก่อตัวขึ้น และมีความรู้สึกเหมือนเลือดเนื้อของมนุษย์จริงๆ เพียงแต่ในตอนนีเขายังไม่สามารถขยับร่างกายได้

จิวเสวียนบอกเย่หยางว่า น้ำทิพย์ทนต์สายฟ้านี้ถูกเตรียมไว้สำหรับผู้ที่ผ่านทนต์จักรพรรดิสวรรค์ ขอเพียงพวกเขาผ่านการโจมตีสุดท้ายไปได้ พวกเขาจะได้รับโอกาสคืนชีพ

นี่คือกฎแห่งสวรรค์ เมื่อตกสู่จุดต่ำสุดจะกำเนิดชีวิตขึ้นมาใหม่ ก่อนหน้านี้ ทนต์สายฟ้าสามารถทำลายได้ทุกสรรพสิ่ง และบัดนี้ น้ำทิพย์ทนต์สายฟ้าก็เป็นพลังที่สามารถคืนชีพให้กับทุกสรรพสิ่ง

ร่างกายของเย่หยางเริ่มฟื้นคืนมาแล้ว แต่เขายังไม่สามารถควบคุมร่างกายได้ ได้แต่ใช้จิตสัมผัสจับตาดูสนามรบ ซึ่งทำให้เขายังร้อนใจ

เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าวันชงจะมีจิตใจจิฉาริษาถึงเพียงนี้ ถึงขั้นหักหลังเผ่ามนุษย์และลอบทำร้ายจักรพรรดิหยวนเทียนจนบาดเจ็บ

จิ่วเสวียนบอกเย่หยางว่า หอกจิตมารนั้นเป็นอาวุธพิฆาตที่ทรงพลังที่สุดของเผ่ามาร มันถูกสร้างขึ้นจากพลังชีวิตทั้งหมดของผู้ใช้

และหอกจิตมารเล่มนี้ดูเหมือนจะเป็นมรดกของจักรพรรดิมารในอดีต พิชของมันร้ายแรงถึงขนาดที่แม้แต่จักรพรรดิยังมีโอกาสเสียชีวิต!

แต่จักรพรรดิหยวนเทียนเลือกที่จะทุ่มพลังทั้งหมดเพื่อยื้อเวลาขัดขวางจักรพรรดิมารโลหิต ปล่อยให้พิฆานั้นแผ่ซ่านไปทั่วร่าง แม้ว่าเขาจะเป็นจักรพรรดิ แต่ก็ไม่อาจทนรับพิษร้ายนี้ได้ไหว เมื่อศึกนี้สิ้นสุดลง เขายอมต้องตายเป็นแน่

แต่ไม่ว่าเย่หยางจะร้อนใจเพียงใดก็ไม่มีประโยชน์ใดเลย ขณะที่ร่างของเขากำลังถูกสร้างขึ้นใหม่ เขาไม่สามารถควบคุมร่างกายได้แม้แต่หน่อย ทำได้เพียงรับชมทุกสิ่งจากภายใน และตอนนี้ ความเกลียดชังที่เขามีต่ออวิ้นชงก็ลุกลามถึงขีดสุด

จิวเสวียนแนะนำให้เย่หยางละทิ้งความฟุ้งซ่านทั้งหมด และมุ่งจิตไปยังร่างกายใหม่ของตนเอง พยายามควบคุมร่างกาย และเร่งดูดซับพลังของน้ำทิพย์ทณฑ์สายฟ้าให้มากที่สุด

ภายนอก กองทัพของเผ่ามารและเผ่าปีศาจกำลังรุกคืบเข้าไปใกล้สระสายฟ้าที่เย่หยางอยู่มากขึ้นทุกขณะ พวกมันมีจำนวนมากกว่าเผ่ามนุษย์หลายเท่า

โดยปกติแล้ว เผ่ามนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์ที่มีประชากรมากที่สุด ทว่าเมื่อเปรียบเทียบพลังรบบระดับสูงสุด พวกเขากลับอ่อนด้อยกว่าเผ่ามารและเผ่าปีศาจอย่างเทียบไม่ติด

ในศึกครั้งนี้ ผู้ที่อยู่ต่ำกว่าระดับปราชญ์ยุทธ์ไม่สามารถเข้าร่วมการต่อสู้ได้เลย ทำให้ข้อเสียเปรียบของเผ่ามนุษย์ยิ่งเด่นชัดขึ้น เผ่าปีศาจนั้นมีขุมกำลังระดับสูงเยอะที่สุด แม้แต่เผ่ามารก็ยังอ่อนด้อยกว่าพวกมันเล็กน้อย

เยี้ยววีหานสะบัดกระบี่หยาดเหมันต์ สंहารยอดฝีมือ
ระดับปราชญ์สวรรค์ไปกว่าสิบคน ศาสตราจักรพรรดิในมือเขา
ทำให้เขาเคลื่อนไหวอย่างไรเทียมทาน ทว่าบัดนี้ เขากลับถูก
ล้อมโดยกลุ่มยอดฝีมือเผ่ามารอันแข็งแกร่ง ตกอยู่ในศึกที่
ยากลำบาก

เผ่ามารไม่ได้มีเพียงแค่หมัวเสวียเท่านั้นที่เป็นยอดฝีมือ
จากยุคบรรพกาล แต่ยังมีอีกหลายคน หนึ่งในนั้นคือชายที่มี
นามว่าเสวียซ่า เวลานี้เขากำลังถือดาบโลหิตต่อสู้กับเยี้ยววีหาน
ทั้งสองต่างเร่งเร้าพลังหมายสังหารอีกฝ่ายให้เร็วที่สุด

หลัวเสวียเฟิงเองก็กำลังถูกยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์
ของเผ่าปีศาจสามตนเข้าตึ้งเอาไว้ ทำให้ไม่สามารถออกไป
ช่วยเหลือแนวหน้าได้ สร้างความร้อนใจให้เขาอย่างมาก

แนวป้องกันของพวกเขา กำลังค่อยๆ ถูกบีบให้แคบลง
ความกดดันยิ่งเพิ่มขึ้นทุกขณะ เยาเยวี่ มู่อวีฉิง และคนอื่นๆ
ต่างถอยร่นไปตั้งหลักใกล้หลัวเสวียเฟิง ทว่าก็ยังคงมียอดฝีมือ
บางส่วน of เผ่าปีศาจที่สามารถฝ่าแนวป้องกันผ่านไปยัง
สระสายฟ้าที่เยี้ยวหวางอยู่ได้

“เม็งเพย!”

หลัวเสวียเฟิงคำรามออกมาดังลั่น

“วางใจได้!”

เม็งเพยตะโกนตอบกลับ พลันเกิดความปั่นป่วนในมิติ ก่อนที่เงาร่างสามร้อยคนจะปรากฏขึ้นรอบสระสายฟ้า

“จัดค่ายกลผนึกฟ้าหยินหยาง!”

สามร้อยคนนี่คือเหล่าองค์กรจักร์สวรรค์ที่เย่หยางทุ้มเท ผีกฝนขึ้นมา เวลานี้พวกเขาทุกคนล้วนเป็นระดับปราชญ์ยุทธ์ ขึ้นไป ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีถึงสามคนที่ทะลวงเข้าสู่ระดับปราชญ์สวรรค์

ทันทีที่เม็งเพยออกคำสั่ง กระบี่สามร้อยเล่มถูกชักออกจากฝัก พลันกระบี่พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า พวกเขาขยับไปตามวิถีค่ายกลอันลึกล้ำ พอดีกับที่ยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์ของเผ่าปีศาจสองตนฝ่าแนวป้องกันเข้าไปในเขตสระสายฟ้าได้

“จ๊วะ!”

พลังกระบี่ทั้งสามร้อยสายรวมตัวกันเป็นร่างแหแห่ง
คมดาบ ผืนฟ้าดินจนแน่นหนา สองยอดฝีมือระดับ
ปราชญ์สวรรค์ยังไม่ทันได้ตั้งตัวก็ถูกฉีกกระจายเป็นชิ้นๆ
ในพริบตา

“เมิ่งเฟย เยี่ยมมาก!”

เหล่านักรบทั้งสามร้อยคนล้วนฝึกฝนเจตจำนงกระบี่แห่ง
การทำลายล้าง แม้ระดับพลังของพวกเขาจะไม่สูงมากนัก
แต่พลังต่อสู้กลับแข็งแกร่งอย่างน่าหวาดหวั่น

ก่อนหน้านี้ เมิ่งเฟยค้นพบค่ายกลโบราณบนแผ่นศิลา
จารึก และพบค่ายกลหนึ่งที่มีนามว่าค่ายกลผืนฟ้าหืนหยาง
เมื่อเห็นว่าค่ายกลนี้มีอำนาจมหาศาล เขาจึงให้เหล่าองค์กรภ
ษสวรรค์ฝึกฝน และเมื่อค่ายกลนี้ถูกผสมผสานเข้ากับเจตจำนงกระบี่
แห่งการทำลายล้าง พลังทำลายล้างของมันยิ่งร้ายกาจเกินคาด

ค่ายกลนี้สามารถหลอมรวมพลังของนักรบทั้งสามร้อย
คนให้กลายเป็นหนึ่งเดียว ยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์สองคน
ที่เพิ่งพุ่งเข้ามาในค่ายกลจึงถูกสังหารในพริบตาโดยไม่อาจ

แม้แต่จะชัดขึ้น อานูภาพของค่ายกลนี้หน้าหวาดหวั่นเพียงใด
ย่อมเห็นได้ชัดเจน

“อย่าแยกกัน! จูโจมพร้อมกัน ค่ายกลนี้จะอ่อนแอลง!”

ยอดฝีมือเผ่าปีศาจผู้หนึ่งมองจุดอ่อนของค่ายกลออก
จึงรีบตะโกนบอกผู้คนโดยรอบ

แม้ว่าค่ายกลผนึกฟ้าหยินหยางจะร้ายกาจเพียงใด
แต่ท้ายที่สุดมันก็ยังคงเป็นค่ายกล จุดแข็งของมันอยู่ที่การ
‘ผนึก’

หากศัตรูหลุดเข้าไปด้านใน พวกเขาจะต้องเผชิญกับพลัง
ทำลายล้างอันไร้ขีดจำกัด แต่ถ้าถูกโจมตีสองด้านนอกพร้อมกัน
หลายจุด พลังของมันจะลดลง

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่ายอดฝีมือบางคนก็พยักหน้า
เห็นด้วย จากนั้นพวกเขารวบรวมยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์
เจ็ดคน กระจายตัวโจมตีสี่ค่ายกลจากเจ็ดทิศทาง

นี่เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ เพราะทำให้องค์รัช
สวรงค์ทั้งสามร้อยคนต้องกระจายพลังไปรับมือกับพวกเขา
ทั้งเจ็ด ทำให้พลังของค่ายกลไม่อาจรวมเป็นหนึ่งเดียว

เมิงเพยมองดูเจ็ดยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรงค์ที่พุ่ง
เข้ามา แล้วเผยรอยยิ้มเย็นชา ‘พวกเจ้าคิดหรือว่าจะมอง
สติปัญญาของพี่ใหญ่ข้าออกได้ง่ายๆ’

“แปรทัพ เจ็ดสังหาร!”

เมิงเพยยืนอยู่ที่ศูนย์กลางของค่ายกล สะบัดกระบี่
วิญญานของเขาออกไป เกิดเป็นแสงกระบี่เจ็ดสายพุ่งเข้าใส่ศัตรู
ทั้งเจ็ด

เหล่าองค์รัชสวรงค์เมื่อได้รับคำสั่งก็ยกกระบี่ขึ้นฟ้า
พลังของทั้งสามร้อยคนเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียว ก่อนจะส่งพลัง
เข้าสู่ลำแสงที่เมิงเพยปล่อยออกมา

พลังที่เมิงเพยปล่อยออกไปเป็นเพียงตัวนำทาง ช่วยรวม
พลังกระบี่ขององค์รัชสวรงค์เข้าไว้ด้วยกัน และทำให้การโจมตี
โดนเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ

ก่อนหน้านี้ เมื่อเยหยางเห็นเมิ่งเฟยฝึกฝนองครักษ์
สวรรค์ เขาก็มองเห็นจุดอ่อนของค่ายกลนี้ จึงให้คำแนะนำ
เพิ่มเติม ทำให้ค่ายกลนี้สามารถใช้ได้ทั้งรุกและรับ

“ตูม!”

เจ็ดกระบี่ทำลายล้างพุ่งเข้าปะทะเป้าหมาย
พลังทำลายล้างอันน่าสะพรึงปะทุออกมา มีเพียงยอดฝีมือ
เผ่ามารตนหนึ่งที่รอดชีวิตได้อย่างหวุดหวิด โดยต้องแลกด้วย
การเสียดสตราวิญญูณระดับปราชญ์ ‘กะโหลกमार’ ไป
ส่วนที่เหลือถูกสังหารทั้งหมด

เพียงการโจมตีเดียวก็สังหารยอดฝีมือระดับ
ปราชญ์สวรรค์ไปถึงหกคน ทำให้เหล่าผู้แข็งแกร่งของเผ่ามาร
และเผ่าปีศาจต่างสลดมหายใจเฮือกใหญ่ พวกเขาไม่ยากเชื่อ
ในสิ่งที่เห็น

ค่ายกลนี้ช่างทรงพลังเหลือเกิน!

เหล่าองครักษ์สวรรค์ทั้งสามร้อยคน ส่วนใหญ่ยังคงอยู่ใน
ระดับปราชญ์มายา มีเพียงสามคนที่บรรลุระดับปราชญ์สวรรค์

อีกทั้งยังมีบางส่วนที่อยู่เพียงระดับปราชญ์ยุทธ์ แต่พวกเขากลับสามารถปลดปล่อยพลังทำลายล้างที่น่าสะพรึงถึงเพียงนี้ได้

สามารถสังหารยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์ได้ในพริบตาเดียว! แถมยังเป็นการสังหารทุกคนครั้งด้วยซ้ำ เพราะยอดฝีมือเผ่ามารที่รอดชีวิต แม้จะเอาตัวรอดมาได้ แต่เขาก็สูญเสียศาสตราวิญญานไป จิตวิญญานจึงได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงจนแทบไร้พิษสงไปแล้ว

“พวกปีศาจสารเลวทั้งหลาย! ท่านเมิ่งเฟยของพวกเจ้าอยู่ที่นี้! ใครอยากไปเกิดใหม่ก็มากันให้ไว! บริการคุณภาพสูง สะดวกรวดเร็ว ปลอดภัย ไม่เจ็บปวด! รีบมาสิ อย่าพลาดโอกาสทอง!”

เมิ่งเฟยตะโกนเยาะเย้ยอยู่กลางค่ายกล ทำให้เหล่ายอดฝีมือเผ่ามารและเผ่าปีศาจหน้าดำคล้ำด้วยโทสะ

“แบบนี้ไม่ได้ผล! เราต้องเลิกใช้วิธีโจมตีแบบกระจัดกระจาย รวมพลังกันจู่โจมเป็นหนึ่งเดียว!”

ยอดฝีมือเผ่าปีศาจคนหนึ่งตะโกนแนะนำ วิธีนี้ได้รับการเห็นด้วยจากหลายคน แม้ค่ายกลนี้จะทรงพลัง แต่หาก

พวกเขาพร้อมพลังเข้าตีในเวลาเดียวกัน องค์รักษ์สวรรค์เพียงสามร้อยคนยอมไม่อาจต้านทานได้

พวกเขายังไม่รีบโจมตีในทันที แต่เลือกที่จะรอ รอให้ผู้ที่สามารถฝ่าแนวป้องกันเข้ามาสมทบ

อย่างไรก็ตาม ด้วยการต้านทานของเยียววีหวน หลัวเสวียเฟิง และพวกพ้องของพวกเขา ทำให้ศัตรูที่ฝ่าแนวป้องกันเข้ามาได้มีน้อยมาก กว่าพวกเขาจะรวมพลได้ครบก็ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งกำนธูป

ในที่สุดพวกเขาก็รวบรวมยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์ได้ยี่สิบกว่าคน และปราชญ์มายาอีกหลายร้อยคน

“ลุย! ตีค่ายกลให้แตก ฆ่าเย่หยาง แล้วศาสตราจักรพรรดิจะเป็นของพวกเรา!”

ไม่รู้ว่าใครเป็นคนตะโกนขึ้นก่อน แต่เสียงนั้นได้ปลุกกระดมเลือดนักสู้ของเหล่ายอดฝีมือเผ่าปีศาจและเผ่ามารให้ลุกโชน พวกมันต่างซู่อาวูธและพุ่งเข้าหาเหล่าองค์รักษ์สวรรค์ทั้งสามร้อยคน

เมื่องเพยมองเหล่ายอดฝีมือมากมายที่พุ่งเข้ามาโจมตี และอดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นจนร่างกายสั่นสะท้าน เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะกลายเป็นเป้าหมายของศัตรูมากมายเช่นนี้

“พี่น้องทั้งหลาย! พี่ใหญ่ของเราอยู่เบื้องหลังพวกเราแล้ว! ถึงเวลาที่เราจะทุ่มเททั้งร่างกายและวิญญาณ! ให้ประวัติศาสตร์จารึกไว้ว่าในวันนี้ เราได้สร้างมหากาพย์แห่งสงครามระหว่างเผ่ามนุษย์กับเผ่าอสูร! พวกเราคือยอดนักรบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเผ่ามนุษย์! เราคือวีรบุรุษผู้จะถูกจารึกชื่อไปชั่วนิรันดร์! ลูกหลานของเราจะภาคภูมิใจในตัวเราเสมอ! ลู้!”

ใบหน้าของเมื่องเพยแดงก่ำด้วยความฮึกเหิม ดวงตาของเขาเบิกโพลงราวกับโคมไฟ เขากำลังลอกเลียนคำพูดของเย่หยางที่กล่าวไว้ในศึกเมืองปาฮวง และเปล่งเสียงออกมาอย่างทรงพลัง

ไม่น่าเชื่อเลยว่าคำพูดของเขาจะเต็มไปด้วยพลังขนาดนี้ พลังเสียงของเขาส่งผลให้เหล่าองค์กรภักษ์สวรรค์ทั้งสามร้อยคนเกิดความฮึกเหิมจนถึงขีดสุด ทุกคนตะโกนออกมาพร้อมกัน

“สู้!”

“สู้!”

“สู้!”

เสียงกึกก้องของเหล่าองครักษ์สวรรค์สะท้อนฟ้า ดังก้องไปทั่วทั้งสมรภูมิ กองทัพเผ่ามนุษย์ทั้งหมดได้รับแรงกระตุ้นจากพลังของพวกเขา เลือดลมเดือดพล่าน พลังต่อสู้เพิ่มพูนมหาศาล

“แปรทัพ ข่ายกระบี่หยินหยางเวียนฟ้า!”

ทันทีที่เมิ่งเฟยออกคำสั่ง ด้านหลังของเหล่าองครักษ์สวรรค์ปรากฏกระบี่วิญญาณสามร้อยเล่ม ลอยอยู่เหนือกระบวนค่ายกล หมุนเวียนไปมาราวกับจักรกลขนาดมหึมา

เหล่าองครักษ์สวรรค์ยกกระบี่ขึ้นพร้อมกัน พลังกระบี่ของพวกเขาเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียว ค่อยๆ เคลื่อนที่ไปตามการชี้นำของกระบี่วิญญาณของเมิ่งเฟย จนกลายเป็นสัญลักษณ์หยินหยางหมุนเวียนไปมา

เมื่อค่ายกลเริ่มทำงาน พลังของเหล่าองครักษ์สวรรค์
ทั้งสามร้อยคนก็หลอมรวมกันจนกลายเป็นกระแสพลัง
ขนาดมหึมา ก่อเกิดเป็นวงล้อกระบี่ที่หมุนเวียนอย่างไร้ที่สิ้นสุด

“ตูมๆๆๆ!”

เสียงปะทะดังสนั่น ยอดฝีมือระดับปราชญ์สวรรค์กว่า
ยี่สิบคนและระดับปราชญ์มายาอีกหลายร้อยคนที่บุกเข้ามา
ต่างถูกพลังของค่ายกลหยุดยั้งไว้ได้ ค่ายกลไม่ได้รับความ
เสียหายแม้แต่น้อย

พวกมันลงใจมตีหลายครั้ง แต่กลับต้องตกตะลึง เพราะ
ไม่ว่าพวกมันจะพยายามเท่าใดก็ไม่สามารถสั่นคลอนค่ายกล
ตรงหน้าได้เลย

“เร่งมือเข้า! พวกมันมีจำนวนจำกัด! แต่พวกเราเพิ่มมากขึ้น
เรื่อย ๆ พวกมันจะต้องหมดแรงในไม่ช้า!”

ยอดฝีมือเผ่าปีศาจผู้หนึ่งร้องตะโกนให้กำลังใจ

สิ่งที่เขากล่าวเป็นความจริง ค่ายกกลนี้แข็งแกร่งก็จริง แต่ถ้าพวกมันสามารถเพิ่มจำนวนคนโจมตีได้มากพอก็สามารถทำลายมันลงได้แน่นอน

เมิงเพยใช้พลังจิตของตนตรวจสอบสถานะของเย่หยางในสระสายฟ้า และพบว่าร่างของเย่หยางเริ่มปรากฏแล้ว แม้จะยังโปร่งใสอยู่ แต่โครงกระดูกของเขาเริ่มก่อตัวขึ้นมาแล้ว

เมื่อเห็นว่าพีใหญ่ของเขากำลังจะฟื้นคืนชีพ เมิงเพยดีใจยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด เขาตะโกนเย้ยหยันศัตรูรอบนอกเสียงดังลั่น “พวกปีศาจสารเลว! จำชื่อเมิงเพยไว้ให้ดี! ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปบนแผ่นดินนี้ ถ้าไม่นับพีใหญ่เย่หยาง ข้านี้แหละเจ๋งสุด!”

เสียงของเมิงเพยดังสนั่นไปทั่วสนามรบ ทำให้เหล่ายอดฝีมือเผ่ามารและเผ่าปีศาจโกรธจนแทบกระอักเลือด

เหล่ายอดฝีมือที่โจมตีค่ายกกลอยู่แทบจะเป็นลมด้วยความโกรธ แต่เมิงเพยอยู่ในศูนย์กลางของค่ายกกล พวกมันไม่มีทางแตะต้องเขาได้ จึงทำได้แค่เร่งโจมตีต่อไป

อย่างไรก็ตาม พลังของเหล่าองค์กรภัสสรวรค์นั้นแข็งแกร่งและยืนหยัดได้อย่างต่อเนื่อง แม้จะผ่านไปแล้ว

หนึ่งกำมือ ชักกองกำลังของเผ่ามารและเผ่าปีศาจยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่พวกมันก็ยังไม่สามารถทะลวงค่ายกลเข้าไปได้

เมิ่งเฟยเห็นว่าตอนนี้ร่างของเย่หยางมีกระดูกแล้ว ไม่ได้โปรงใสอีกต่อไป หัวใจของเขาก็เต็มไปด้วยความยินดี หากเลือดเนื้อของพี่ใหญ่เขาก่อตัวขึ้นมา ก็จะถือว่าเย่หยางฟื้นคืนชีพอย่างสมบูรณ์

ทันใดนั้น เมิ่งเฟยพลันรู้สึกถึงอันตราย!

ฝ่ามือขนาดมหึมาปกคลุมทั่วท้องฟ้า ฟ้าตกลงมาทางพวกเขาอย่างรุนแรง!

“แย่แล้ว!”

บทที่ 460 การดับสูญ
ของหยวนเทียน

“ແ่แล้ว!”

แม้การโจมตียังไม่ถึง แต่แรงกดดันอันน่าสะพรึงกลัว ก็ทำให้กระดูกของเมิ่งเฟยสั่นสะท้าน ความรู้สึกถึงความตาย ปกคลุมจิตใจของเขาทันที

เผชิญหน้ากับพลังเช่นนี้ เขาไม่ต่างอะไรจากมดปลวก ไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะต่อต้าน ทำได้เพียงหลับตารอความตาย

ถึงเมิ่งเฟยจะหัวซัวเพียงใด เขาก็รู้ได้ทันทีว่าผู้ที่ลงมือ ครั้งนี้ต้องเป็นจักรพรรดิแน่นอน

“ตูม!”

แสงสีทองพุ่งเข้าปะทะฝ่ามือยักษ์นั้น ก่อนที่มันจะฟาดลงมา ทำลายมันลงในพริบตา

แรงกดดันอันน่าสะพรึงพลันหายไป เมื่องเพยมองดูตัวเองพบว่าทั้งร่างของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นเยียบ พลังของจักรพรรดินั้นน่ากลัวเกินไปจริงๆ

“หยวนเทียน ข้าอยากรู้จริงๆ ว่าเจ้าจะขวางข้าได้อีกกี่ครั้ง” จักรพรรดิमारโลहितกล่าวเย้ยหยัน

แท้จริงแล้ว ในระหว่างที่จักรพรรดิमारโลहितต่อสู้กับจักรพรรดิหยวนเทียน ยิ่งต่อสู้ไปนานเท่าไร เขาก็ยิ่งตกตะลึง เพราะจักรพรรดิหยวนเทียนได้รับพิษจากหอกจิตมาร แม้เขาจะไม่ยอมกดพิษไว้ แต่พิษนี้ร้ายกาจเกินไป ทำให้พลังของเขาถูกกดทับเหลือเพียงแปดส่วน

แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น จักรพรรดิमारโลहितกลับพบว่าเขายังคงถูกจักรพรรดิหยวนเทียนกดดันอย่างหนัก

เขาแอบรู้สึกโชคดี หากเขาไม่ใช้แผนพิษและหลอกล่ออวินชงให้ทรยศ เขาคงไม่มีทางเอาชนะจักรพรรดิหยวนเทียนได้

จนถึงตอนนี้ พิษได้แผ่ซ่านไปทั่วร่างของจักรพรรดิหยวนเทียนแล้ว บริเวณหว่างคิ้วของเขาเริ่มกลายเป็นสีดำสนิท

พลังของเขาจึงลดลงไปอีก ในที่สุด จักรพรรดิमारโลहितก็เริ่ม
ถือไฟเหนือกว่า

แต่แล้ว เขากลับพบว่าเหล่ายอดฝีมือเผ่ามารและ
เผ่าปีศาจยังคงไม่สามารถฝ่าแนวป้องกันของเผ่ามนุษย์ได้
ในขณะเดียวกัน จักรพรรดิอุชวีก็กำลังต่อสู้กับหุเม็งหาน
อย่างดุเดือด ไม่สามารถจัดการนางได้ง่ายๆ

ในเวลานั้นเอง เขาสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของ
เย่หยาง หากเย่หยางฟื้นคืนร่างได้อย่างสมบูรณ์ สถานการณ์
จะเปลี่ยนไปอย่างมหาศาล

เขาไม่ได้กลัวว่าเย่หยางจะออกมาสู้กับเขา แต่เขากลัวว่า
เย่หยางจะได้รับการคุ้มครองจากจักรพรรดิและหลบหนีไปได้
เย่หยางมีศักยภาพของจักรพรรดิสวรรค์ หากเขาทะลุถึง
ระดับจักรพรรดิได้ จะไม่มีใครในโลกนี้กดขี่เขาได้อีก และเมื่อถึง
เวลานั้น เผ่ามารจะต้องถูกกวาดล้างจนสิ้นซาก

บัดนี้ จักรพรรดิหยวนเทียนกำลังอ่อนแอลงจากพิษ
เขาจึงฉวยโอกาสลอบโจมตีเย่หยาง แต่จักรพรรดิหยวนเทียน
ยังสามารถสกัดกั้นการโจมตีนั้นไว้ได้

แม้ร่างกายของจักรพรรดิหยวนเทียนจะเต็มไปด้วยพิษ แต่ใบหน้าเขายังคงสงบนิ่ง กระปี่สีทองในมือของเขาส่องประกายระยิบระยับ ก่อนจะชี้ไปที่จักรพรรดิमारलोहित “ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าไม่มีทางข้ามผ่านไปได้”

จักรพรรดิमारलोहितหัวเราะเย็นชา ก่อนจะสะบัดหอกโลहितในมือ “ตอนนี้พลังของเจ้าคงเหลือไม่ถึงห้าส่วนแล้ว เจ้าคิดว่าจะขวางข้าได้หรือ”

“เจ้าก็ลองดูสิ” จักรพรรดิหยวนเทียนแยมรอยยิ้มเล็กน้อย สีหน้าเต็มไปด้วยความแน่วแน่มั่นคง หากไม่ใช่เพราะพิษสีดำที่แผ่ไปทั่วห้วงคิ้ว จักรพรรดิमारलोहितคงสงสัยว่าเขาไม่ได้รับพิษเลยด้วยซ้ำ

จักรพรรดิमारलोहितไม่พูดให้มากความอีกต่อไป เขาพุ่งหอกในมือออกไปราวกับมังกรโลहितพุ่งทะยานสู่ทะเลพลังแหลมคมของมันทำให้ทั่วทั้งท้องฟ้าสั่นสะเทือนก่อนจะพุ่งเข้าปะทะกับจักรพรรดิหยวนเทียน

จักรพรรดิหยวนเทียนสะบัดกระบี่สีทองของเขาอย่าง
แผ่วเบา ดอกบัวสีทองปรากฏขึ้นตรงหน้า นี่มิใช่ดอกบัวธรรมดา
แต่มันคือพลังแห่งกฎสวรรค์ที่ถูกควบแน่นขึ้นมา

“ตูม!”

หอกโลหิตพุ่งเข้าปะทะดอกบัวนั้น ดอกบัว
ถูกสั่นสะเทือนจนแตกสลาย แต่พลังของหอกโลหิตกลับถูก
แรงลึกลับบางอย่างสลายไปอย่างไร้ร่องรอย

จักรพรรดิमारโลหิตตกตะลึง เขามองจักรพรรดิ
หยวนเทียนพลาบเอ่ยว่า “เจ้าเข้าใจกฎแห่งสวรรค์แล้วนั้นหรือ”

ระดับจักรพรรดิถูกขนานนามว่าเป็นทูตสวรรค์ หมายถึง
การหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับฟ้าดิน สามารถเข้าถึง
และควบคุมกฎแห่งสวรรค์ได้

ดอกบัวที่จักรพรรดิหยวนเทียนใช้ไม่ใช่พลังของตัวเอง
เอง แต่เป็นพลังที่เรียกใช้จากกฎแห่งสวรรค์ ทำให้มันทรงพลัง
และลึกซึ้งยิ่งนัก

เย่หยางได้ปลดปล่อยพลังต้นกำเนิดฟ้าดิน ส่งผลให้
จักรพรรดิถือกำเนิดขึ้นมาบนแผ่นดินนี้พร้อมกันถึงสามคน
แต่ด้วยเวลาที่สั้นเกินไป ทำให้จักรพรรดิมารโลहितและ
จักรพรรดิอูซวียังไม่อาจเข้าถึงกฎแห่งสวรรค์ได้เต็มที่ การที่
จักรพรรดิหยวนเทียนสามารถใช้พลังนี้ได้ ทำให้จักรพรรดิ
มารโลहितตกตะลึงเป็นอย่างมาก

“ข้าเข้าใจแค่เปลือกนอกเท่านั้น แต่แค่นี้ก็เพียงพอที่จะ
รับมือกับเจ้าแล้ว” จักรพรรดิหยวนเทียนกล่าว ก่อนจะสะบัด
กระบี่ในมือ ดอกบัวอีกสี่ดอกปล้นผลิบานพุ่งเข้าหาจักรพรรดิ
มารโลहित

“ตูมๆๆๆ!”

จักรพรรดิมารโลहितสะบัดหอกโลहितของเขาอย่าง
ต่อเนื่อง ทะลวงผ่านดอกบัวทั้งสี่จนมันสลายไป เขาถอนหายใจ
โล่งอก ดอกบัวเหล่านี้แม้จะแฝงพลังแห่งกฎสวรรค์ แต่พวกมัน
ไม่ใช่ทำไม้ตาย ทำให้เขาสามารถทำลายมันได้

แม้เขาจะเป็นศัตรูกับเผ่ามนุษย์ แต่เขาก็อดยอมรับใน
พรสวรรค์ของจักรพรรดิหยวนเทียนไม่ได้ หากเทียบกันจริงๆ
ไม่ว่าจะเป็นเขาหรือจักรพรรดิอูซุวียังด้อยกว่าอยู่ชั้นหนึ่ง

แต่แล้ว ดอกบัวอีกสิบกว่าดอกก็ปรากฏขึ้น และล้อมรอบ
จักรพรรดิमारโลहितจากทุกทิศทาง

ในที่สุด จักรพรรดิमारโลहितก็ตระหนักถึงจุดประสงค์ของ
จักรพรรดิหยวนเทียน เขาไม่ได้ใช้ดอกบัวเหล่านี้เพื่อโจมตี
แต่เพื่อกักขังเขาไว้!

แม้ดอกบัวเหล่านี้จะไม่สามารถคุกคามเขาได้โดยตรง
แต่มันกลับสร้างอาณาเขตที่ทำให้เขาไม่สามารถหลบหนีไปไหน
ๆ ได้

“หยวนเทียน! ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าจะยืนหยัดได้นาน
ขนาดนั้น!” จักรพรรดิमारโลहितกัดฟันแน่น พลังใช้หอกโลหิต
แทงออกไปอย่างบ้าคลั่ง ทะลวงทำลายดอกบัวทีละดอก

จักรพรรดิหยวนเทียนสะบัดกระบี่สีทองในมือ ดอกบัว
ยังคงปรากฏขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่แล้ว หลังจากผ่านไป

ครึ่งกำปั้น เขาก็รู้สึกถึงอาการมึนงงในศีรษะ และพบว่าพลังชีวิตของเขากำลังลดลงอย่างรวดเร็ว

เขาถอนหายใจเบาๆ ในใจ

ในที่สุด พิชของหอกจิตมารก็เริ่มคุ่มไม่อยู่ มันได้แพร่กระจายไปทั่วร่างกายของเขา ส่งผลให้แก่นแท้ของเขาเริ่มแข็งตัว ไม่สามารถโคจรได้อีกต่อไป

จักรพรรดิมารโลहितขัดหอกของเขาทะลวงดอกบัวดอกสุดท้ายจนแตกสลาย เมื่อเห็นว่าร่างของจักรพรรดิหยวนเทียนถูกกลืนกินโดยพลังมารจนทั่วทั้งร่าง เขาแค้นเสียหัวเราะเยาะ “หยวนเทียน เจ้าทนไม่ไหวแล้วสินะ? ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนไร้ความหมาย เจ้าจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของเผ่ามนุษย์ได้! ข้าจะสังหารเย่หยางต่อหน้าเจ้า ให้เจ้าได้เห็นเผ่ามนุษย์ถูกทำลายไปพร้อมกับลมหายใจสุดท้ายของเจ้า ถือว่าเป็นเกียรติที่ข้าจะมอบให้เจ้า ฮ่าๆๆ!”

จักรพรรดิมารโลहितหัวเราะสะใจ ไม่แม้แต่จะขยาดมองจักรพรรดิหยวนเทียนที่กำลังอ่อนแรง เขาพุ่งตรงไปยังสระสายฟ้าที่เย่หยางกำลังฟื้นตัว

เย่หยางรับรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นภายนอกอย่างชัดเจน แต่ขณะนี้ร่างของเขายังคงอยู่ในช่วงฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว และเขายังไม่สามารถขยับร่างได้ ดวงตาของเขาเย็นเยียบ เต็มไปด้วยจิตสังหารที่พุ่งทะยานเสียดฟ้า

“ตูม!”

ท้องฟ้าสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ร่างของจักรพรรดิหยวนเทียนปรากฏขึ้นตรงหน้าจักรพรรดิमारलोहित เวลานี้ทั้งร่างของเขาส่องประกายสีทองราวกับเทพสงครามในชุดเกราะศักดิ์สิทธิ์

“จักรพรรดิหยวนเทียน!”

เหล่ายอดฝีมือเผ่ามนุษย์เมื่อเห็นภาพนี้ก็ร้องออกมาด้วยความโศกเศร้า บางคนถึงกับกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่

พวกเขามองออกว่าจักรพรรดิหยวนเทียนกำลังเผาผลาญพลังชีวิตของตนเอง เวลานี้เขาเหลือเพียงลมหายใจสุดท้ายเท่านั้น

“ฮ่าๆๆ! เจ้าตื้อร้นจนลมหายใจสุดท้ายจริงๆ ดี! เช่นนั้นข้าจะเป็นคนเด็ดหัวตัวเอง และข้าจะแขวนไว้หน้าบัลลังก์ของข้าเป็นที่ระลึก!”

จักรพรรดิमारโลหิตแค้นเสียงหัวเราะ ก่อนจะสะบัดหอกโลหิตในมือ ฟาดลงมาอย่างไร้ปราณี

แม้จักรพรรดิหยวนเทียนจะเผาผลาญพลังชีวิตของตนเอง แต่พิษจากหอกจิตมารนั้นร้ายแรงเกินไป ถึงพลังของเขาจะลุกโชนขึ้นมาได้ชั่วคราว ทว่าร่างกายของเขาก็อ่อนแอจนแทบยืนไม่อยู่

เมื่อเห็นหอกโลหิตพุ่งลงมา เขายกกระบี่สีทองขึ้นปะทะ

“ตูม!”

กระบี่ของจักรพรรดิหยวนเทียนถูกขัดกระเด็นออกไป มือที่ถือกระบี่ของเขาแหลกเป็นชิ้นๆ เวลาที่เขาอ่อนแรงถึงขีดสุด ไม่เหลือพลังแม้แต่จะป้องกันตัวเอง

“ฮ่าๆๆ! จักรพรรดิแห่งเผ่ามนุษย์ตกต่ำถึงเพียงนี้แล้วหรือ ช่างน่าสมเพชยิ่งนัก! เจ้าคิดจะใช้สิ่งใดมาขัดขวางข้า

อีก” จักรพรรดิमारโลहितหัวเราะสะใจ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วย
ความเหี้ยมเกรียมขณะที่มองไปยังจักรพรรดิหยวนเทียน

จักรพรรดิหยวนเทียนเสียแขนไปข้างหนึ่ง แต่ดูเหมือน
เขาจะไม่ได้รู้สึกถึงความเจ็บปวดแม้แต่น้อย เขาเพียงกล่าวด้วย
น้ำเสียงราบเรียบว่า “ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าไม่มีวัน
ผ่านไปได้”

“ดี เช่นนั้นข้าจะทำให้เจ้าสมปรารถนา”

จักรพรรดิमारโลहितสะบัดหอกโลหิตในมือ ก่อนจะพุ่ง
แทงตรงไปยังหน้าอกของจักรพรรดิหยวนเทียน เขาต้องการ
สังหารจักรพรรดิแห่งเผ่ามนุษย์ต่อหน้าผู้คนทั้งปวง เพื่อบดขยี้
ความหวังทั้งหมดของเผ่ามนุษย์ให้สิ้นซาก

“ไม่!!”

เหล่ายอดฝีมือเผ่ามนุษย์ร้องตะโกนด้วยความโศกเศร้า
เหล่าศิษย์แห่งวังเซียนเมฆาล่องพยายามดิ้นรนเข้าช่วยเหลือ
แต่จะไปทันได้อย่างไร บางคนถึงกับล้มตอลงด้วยความ
เจ็บปวด ไม่อาจทนมองเห็นจักรพรรดิของพวกเขาถูกสังหารได้

ริมฝีปากของจักรพรรดิमारโลहितเผยรอยยิ้มอำมหิต
นี่แหละคือสิ่งที่เขาต้องการ เขาต้องการให้เผ่ามนุษย์จมอยู่ใน
ความสิ้นหวัง ไร้ซึ่งกำลังใจในการต่อสู้

แต่ในชั่วพริบตา ก่อนที่หอกโลหิตจะเสียบทะลุร่าง
จักรพรรดิหยวนเทียน เเงาร่างหนึ่งปรากฏขึ้นและคว่ำร่างของ
จักรพรรดิหยวนเทียนไว้ได้ พร้อมกับพาเขาหลบหอกเล่มนั้นไป
ได้อย่างฉิวเฉียด การเคลื่อนไหวของเขารวดเร็วจนแม้แต่
จักรพรรดิमारโลहितยังต้องตกตะลึง

เบื่องบนท้องฟ้า เเงาร่างในชุดดำสะบัดพลั่ว เส้นผมสีขาว
ปลิวไสว เขาอุ้มร่างของจักรพรรดิหยวนเทียนเอาไว้ ใบหน้า
เต็มไปด้วยความโศกเศร้า

บุคคลผู้นั้นคือเย่หยาง! เวลาที่เขาสามารถควบคุม
ร่างกายของตนเองได้อย่างสมบูรณ์แล้ว ทันทีที่เขาพีนคืบสติ
ก็พุ่งออกจากสระสายฟ้า และเข้าช่วยเหลือจักรพรรดิ
หยวนเทียนทันที

แต่บัดนี้ จักรพรรดิหยวนเทียนได้เผาผลาญพลังชีวิต
ของตนเองจนหมดสิ้น ต่อให้มียาเขียนที่วิเศษเพียงใดก็ไม่อาจ
ช่วยชีวิตเขาได้อีกแล้ว

เมื่อคิดว่าจักรพรรดิหยวนเทียน ผู้เป็นวีรบุรุษผู้ปกครอง
ทั้งห้าดินแดนของเผ่ามนุษย์ต้องมาจบชีวิตลงเพื่อช่วยเขา
เย่หยางก็ไม่อาจกลั้นน้ำตาเอาไว้ได้ น้ำตาของเขาไหลริน
เป็นสาย

จักรพรรดิหยวนเทียนลืมหูลืมตาขึ้น แม้ภาพตรงหน้าจะ
เลือนราง แต่ใบหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความสุข “เด็กดี
อย่าร้องไห้เลย ข้าอายุปุนนี้แล้ว ทุกสิ่งในชีวิตข้าล้วนมองผ่าน
ไปหมดแล้ว”

“ก่อนที่อาจารย์ของข้าจะสิ้นลม เขามอบหมายหน้าที่
ปกป้องเผ่ามนุษย์ให้แก่ข้า แต่ข้ากลับไม่อาจทำมันได้สำเร็จ
ข้ารู้สึก...ละอายใจต่อท่านอาจารย์นัก...”

“ยังดีที่เจ้ามีชีวิตรอดอยู่ ข้าจึงสามารถฝากภาระนี้ให้เจ้าได้
หวังว่าเจ้าจะช่วยข้าทำให้มันสำเร็จ นี่คือการปรารถนาสูงสุด
ของข้า”

ริมฝีปากของเย่หยางสีนํ้าระริก แต่เขากลับเอื้อมเอี้ยวมาหา
ได้ไม่ออก ได้เพียงพยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

มุมปากของจักรพรรดิหยวนเทียนปรากฏรอยยิ้มบาง ๆ
ร่างของเขาผ่อนคลายลง ก่อนที่ลมหายใจสุดท้ายจะดับหายไป
อย่างเงียบงัน

เมื่อมองดูใบหน้าที่ถูกพลังมารแผ่ซ่านไปทั่วของ
จักรพรรดิหยวนเทียน หัวใจของเย่หยางก็ปวดร้าวราวกับถูกฉีก
ออกเป็นชิ้น ๆ ตลอดชีวิตของเขา จักรพรรดิหยวนเทียนคือ
ผู้อาวุธที่เขานับถือที่สุด

เพื่อความอยู่รอดของเผ่ามนุษย์ เขาได้เสียสละทุกสิ่ง
เย่หยางมองว่าจักรพรรดิหยวนเทียนคือวีรบุรุษที่แท้จริง
บุคคลที่เขานับถือจากกันบึงของหัวใจ

แต่สุดท้าย บุคคลผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้กลับต้องจบชีวิตลง
อย่างอนาถ ถูกพิษกลืนกินจนร่างกายแตกสลาย เย่หยาง
อดไม่ได้ที่จะเคียดแค้นสวรรค์ที่ไม่ยุติธรรม

เย่หยางวางร่างของจักรพรรดิหยวนเทียนลงกลางอากาศ
ก่อนจะคุกเข่าและคารวะสามครั้ง จากนั้นจึงเก็บร่างของเขาไว้
ด้วยความระมัดระวัง

การดับสูญของจักรพรรดิหยวนเทียนทำให้หัวใจของ
เหล่ายอดฝีมือเผ่ามนุษย์เต็มไปด้วยความเศร้าโศก ความ
โกรธแค้นที่พวกเขามีต่อเผ่ามารและเผ่าปีศาจยิ่งทวีคูณ นักรบ
เผ่ามนุษย์นับไม่ถ้วนเข้าสู่สภาวะคลุ้มคลั่ง ไม่หวั่นเกรงความ
ตายและต่อสู้อย่างบ้าคลั่ง

เย่หยางกวาดมองไปทั่วสนามรบ ทันใดนั้น ร่างของเขาก็กายวับไปจากจุดเดิม โดยที่แม้แต่จักรพรรดิมารโลหิตที่จับตามองเขาอยู่ตลอดเวลา ยังคงตะลึง เพราะเขาไม่ทันได้สังเกตเห็นคลื่นพลังของมิติเลยด้วยซ้ำ

อวินซิงที่เดิมกำลังต่อสู้กับจีคิงและเฟิงเฟย จู่ๆ ก็รู้สึกถึงความเย็นเยียบที่โอบล้อมลำคอ มือข้างหนึ่งกำรอบคอของเขาแน่นโดยที่ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า

อวินชงตื่นตระหนกอย่างถึงที่สุด และเมื่อเขาเห็นดวงตา
ที่เต็มไปด้วยความอาฆาตอยู่ตรงหน้า จิตใจของเขาก็ราวกับ
ระเบิดออก

จีคองและเฟิงเฟยก็ตกตะลึงเช่นกัน พวกเขาไม่คาดคิดเลย
ว่าเย่หยางจะทรงพลังถึงเพียงนี้ ถึงกับสามารถจับกุมอวินชงได้
ในพริบตาเดียว

“ความโง่เขลาของเจ้าทำให้ข้าไม่รู้ว่าเจ้าดีหรือไม่”
เสียงของเย่หยางเย็นเยียบจนทำให้จิตวิญญาณของผู้คน
สั่นสะท้าน

“ฟุ่ม”

เปลวเพลิงสีม่วงพวยพุ่งโอบล้อมร่างของอวินชง

ความเจ็บปวดแสนสาหัสโหมกระหน่ำเข้าสู่อวินชง
แต่เขาถูกเย่หยางบีบคอไว้แน่น จึงไม่สามารถระดมพลัง
เพื่อต่อต้านได้ แม้แต่จะกรี๊ดร้องก็ยังทำไม่ได้ ใบหน้าของเขา
บิดเบี้ยวจนน่าสะพรึงกลัว

“ปล่อยให้เจ้าตายง่าย ๆ คงเป็นการเมตตาเกินไป ข้าจะเก็บชีวิตของเจ้าไว้ และทำให้เจ้าสำนึกเสียใจที่เกิดมาบนโลกนี้”

เย่หยางสะบัดมือดับเปลวเพลิงและปิดผนึกพลังของอวิ้นชง ก่อนจะโยนเขาเข้าไปในโลกใบเล็ก

จากนั้น เย่หยางเงยหน้ามองไปยังจักรพรรดิमारโลหิตดวงตาของเขาเย็นเยียบ มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความอำมหิต

บทที่ 461 สู้ศึกจักรพรรดิยุทธ์

อาการสีดำนร่าของเขาล้วนไร้ไหวโดยไร้สายลม เส้นผมสีขาวปลิวไสวราวกับเทพสงครามที่กำลังเสด็จลงมา หรือราวกับราชาเซียนที่มาสู่โลก

เมื่อเย่หยางลอยขึ้นมาอยู่ในระดับเดียวกับจักรพรรดิมารโลหิต ดวงตาที่เคยลุกโชนด้วยเพลิงโทสะกลับเย็นเฉียบลง แทนที่ด้วยความสงบนิ่ง ทว่าในความสงบนั้นกลับซ่อนเร้นเพลิงพิโรธที่พร้อมจะเผาผลาญโลกทั้งใบ

“เผ่ามนุษย์ของพวกเจ้านับว่ามีดีอยู่เหมือนกัน” จักรพรรดิมารโลหิตเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ก่อนหน้านี้มีหยวนเทียนที่เป็นอัจฉริยะไร้เทียมทาน และตอนนี้ก็มีเจ้าปรากฏตัวขึ้นมาอีกคน ข้ายอมรับว่าพวกเจ้าทรงพลัง แต่นั่นไม่อาจเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของพวกเจ้าที่จะถูกทำลาย”

เดิมทีจักรพรรดิมารโลหิตกังวลว่าเย่หยางอาจใช้โอกาสนี้หลบหนีไป ทำให้เขาต้องเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อเย่หยาง

เลือกที่จะเผชิญหน้ากับเขาโดยตรง ความกังวลของเขาก็พลัน
มลายหายไป

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เขารู้สึกโล่งใจ เขากลับรู้สึกถึงความ
โกรธที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในใจ เขาคือผู้แข็งแกร่งที่สุด
แห่งเผ่ามาร หากไม่ใช่เพราะแผนการอันแยบยลที่ทำให้เขา
เอาชนะจักรพรรดิหยวนเทียนได้โดยมิชอบ เขาคงไม่มีโอกาส
ได้รับชัยชนะ

ทว่ายามนี้ สายตาอันเย็นชาของเย่หยางและท่าทีที่
ไม่แยแสของเขาทำให้ศักดิ์ศรีของจักรพรรดิमारโลหิตถูกทำลาย
ในฐานะจักรพรรดิ ผู้ทรงอำนาจสูงสุดของโลก ไม่มีใครจ้องมอง
เขาด้วยสายตาเช่นนี้ได้

เย่หยางมองจักรพรรดิमारโลหิตอย่างเรียบเฉย
ขณะเดียวกันก็ปล่อยพลังจิตออกไปเพื่อตรวจสอบสภาพ
ของสนามรบ บัดนี้การดับสูญของจักรพรรดิหยวนเทียนได้ส่ง
ผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อเผ่ามนุษย์ ขวัญกำลังใจของ
พวกเขากำลังลดลง และความหวาดกลัวไร้กันบังเริ่มคืบคลาน
เข้ามา

“เพียะ!”

ในเสี้ยวพริบตา ร่างของเย่หยางหายวับไปจากที่เดิม และปรากฏขึ้นตรงหน้าจักรพรรดิमारโลหิต มือข้างหนึ่งของเขาที่เปล่งประกายสีทองตบเข้าที่ใบหน้าของจักรพรรดิमारโลหิต จนอีกฝ่ายปลิวกระเด็น

จักรพรรดิमारโลหิตรู้สึกถึงอันตรายตั้งแต่เย่หยางหายไจากสายตา แต่เขากลับไม่สัมผัสถึงจิตสังหารแม้แต่หน่อย และเมื่อรู้สึกตัวอีกที ฝ่ามือนั้นก็ฟาดเข้าที่ใบหน้าของเขาแล้ว

เสียงตบดังสะท้อนไปทั่วทั้งสนามรบ ไม่เพียงแค่อ้องกังวานไปถึงหูของเผ่ามนุษย์ เผ่ามาร และเผ่าปีศาจเท่านั้น แต่มันยังสั่นสะเทือนลึกลงไปในจิตวิญญาณของพวกเขาด้วย

จักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ผู้ได้รับการเคารพเสมือนเทพเจ้า กลับถูกตบหน้าต่อหน้าฝูงชน นี่เป็นสิ่งที่ไม่มีใครใดสามารถจินตนาการได้

“เจ้าเหลวไหลมากเกินไปแล้ว” เย่หยางกล่าวเสียงเย็น “จักรพรรดิหยวนเทียนมอบชะตากรรมของเผ่ามนุษย์ให้ข้า ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิต เผ่ามนุษย์จะไม่มีวันล่มสลาย! เจ้าคิดจะ

พรากชีวิตข้า? หี! แม้แต่สวรรค์ยังทำไม่ได้ เจ้าคิดว่าตัวเองมีค่าพอหรือ”

เย่หยางยืนหยัดอยู่กลางอากาศ เสียงของเขาเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจราวกับเสียงประกาศิตจากสวรรค์ ผสานเข้ากับภาพที่จักรพรรดิमारโลहितถูกซัดปลิวไป ยิ่งทำให้จิตใจของทุกคนสั่นสะท้าน

“ตั้งแต่วันนี้ไป ข้าเย่หยางจะสู้เพื่อเผ่ามนุษย์! ข้าจะสืบทอดปณิธานของจักรพรรดิหยวนเทียน กำจัดรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งหมด! นักรบแห่งเผ่ามนุษย์ทั้งหลาย พวกเจ้าพร้อมจะร่วมรบกับข้า กำจัดปีศาจให้สิ้นซากหรือไม่!”

เมื่อมองไปยังร่างของเย่หยาง ความหวังในใจของเหล่ายอดฝีมือเผ่ามนุษย์ที่เคยสิ้นหวังถูกจุดประกายขึ้นอีกครั้ง แม้ว่าจักรพรรดิหยวนเทียนจะดับสูญไปแล้ว แต่เย่หยางก็ได้ก้าวขึ้นมารับช่วงต่อและนำพวกเขาสู่สงครามครั้งนี้

“จักรพรรดิสวรรค์เย่หยาง!”

“จักรพรรดิสวรรค์เย่หยาง!”

“จักรพรรดิสวรรค์เย่หยาง!”

เหล่ายอดฝีมือแผ่นมนุษย์ตะโกนก็ก้อง แม้ว่าเย่หยางจะยังไม่ได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิอย่างเป็นทางการ แต่พลังของเขาก็ได้พิสูจน์แล้วว่าเขามีความสามารถเทียบเท่ากับจักรพรรดิอย่างแท้จริง

เมื่อพวกเขามีเย่หยางเป็นหลักชัย แผ่นมนุษย์ก็ได้จุดประกายแห่งความหวังขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาพร้อมจะสู้จนตัวตาย!

เยี่ยอวี๋หาน หลัวเสวียเฟิง และเหล่าสหายของเย่หยางต่างรู้สึกอีกheim เมื่อเห็นว่าเย่หยางกลับมาอยู่ในสภาพไร้เทียมทานเช่นเดิม พวกเขาต่างพากันตื่นเต้น เพราะมันนานแล้วที่พวกเขาไม่ได้ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเย่หยาง

“ลูกพี่ทรงพลังที่สุด!” เมิงเฟยตะโกนขึ้น นำพาเหล่าองค์กรจักรวรรค์ทั้งสามร้อยคนสร้างค่ายกลโหมกระหน่ำโจมตีศัตรู พวกเขาเคลื่อนที่ไปมาทั่วสนามรบโดยที่ไม่มีใครสามารถต้านทาน

มูอวีจิงสะบัดมือสร้างอาคม กระบี่วิญญาณนับไม่ถ้วน
ลอยเวียนอยู่ทั่วท้องฟ้า เลือดของศัตรูสาตกระเซ็นย้อมนภา
ให้เป็นสีแดงฉาน

โอวหยางชิงเจิงได้รับการปกป้องจากหงส์อมตะที่อยู่
ข้างกาย เวลานี้มันก้าวเข้าสู่ระดับปราชญ์สวรรค์แล้ว ทำให้พลัง
ต่อสู้ของนางเพิ่มขึ้นมหาศาล เปลวเพลิงสีม่วงที่พุ่งออกมา
แผดเผามิติให้หมดไหม้

ในมือของโอวหยางชิงเจิง กระบี่ของนางเปล่งประกาย
ร้อนแรงราวกับกระแสน้ำที่ลูกโซน เผาผลาญทุกสิ่ง
ที่ขวางทาง ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานได้

เฟิงชิงเออร์กวัดแกว่งคันธนูสีโลหิตของนาง ลูกธนู
ของนางพุ่งออกไปตั้งวิญญาณสังหาร ปกคลุมทั่วสนามรบ
ทุกครั้งที่นางปล่อยลูกธนู จะต้องมีศัตรูหนึ่งคนล้มตาย

เยาเยวี่ร้ายราวจันทรโค้งในมือ พลังของศาสตรา
จักรพรรดิพวยพุ่ง นางนำพาเหล่าผู้กล้าหญิง อาทิ เย่ชิงเสวียน
เย่ชิงเฉียน อู๋โย่วลั่ว ทะลุสังหารอย่างไม่ลดละ

พวกนางล้วนเป็นผู้ที่ศรัทธาในเย่หยางอย่าง
ไม่เสื่อมคลาย พวกนางจึงเป็นกลุ่มแรกที่ได้รับแรงกระตุ้น
จากคำประกาศของเขา ภายใต้จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ที่
ฟุ้งทะยาน พวกนางต่อสู้จนเผลอมาต้องล่าถอยไปเรื่อย ๆ

เหล่ายอดฝีมือเผ่ามนุษย์เมื่อเห็นพวกนางระเบิดพลัง
ออกมา ต่างได้รับแรงกระตุ้น ขวัญกำลังใจของพวกเขา
ฟุ้งทะยานราวกับไฟที่ถูกจุด พวกเขาต่อสู้อย่างกล้าหาญยิ่งขึ้น

เมื่อเห็นว่ากำลังใจของเผ่ามนุษย์ถูกจุดประกายขึ้น
อีกครั้ง เย่หยางก็ลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ทุกสิ่งที่
เกิดขึ้นล้วนเป็นแผนที่เขาได้วางเอาไว้

จักรพรรดิมารโลहितมองเย่หยางด้วยใบหน้ามีดครีမ်
“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเจ้าเล่ห์ถึงเพียงนี้”

แต่ในฐานะที่เป็นมารเผ่าที่มีชีวิตมายาวนานนับพันปี
เขาสามารถสงบสติจากความเดือดดาลที่ถูกตบหน้าได้ และ
มองออกถึงแผนการของเย่หยาง

เย่หยางคำนวณทุกอย่างไว้แล้ว เขาตั้งใจไม่ปล่อย
จิตสังหารออกมาเพียงเพื่อจะตบหน้าจักรพรรดิมารโลहितโดย

ไม่มีการป้องกัน อีกทั้งยังใช้วิชาทำร่างอันแปลกประหลาด
จนอีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว ทั้งหมดนี้เพื่อปลุกขวัญกำลังใจของ
เผ่ามนุษย์

และเขาก็ทำสำเร็จ เผ่ามนุษย์ที่เคยหมดสิ้นความหวัง
ถูกจุดประกายขึ้นใหม่ ขวัญกำลังใจพุ่งทะยานสู่จุดสูงสุดอีกครั้ง

เมื่อคิดว่าตัวเองเป็นถึงจักรพรรดิอันยิ่งใหญ่ แต่กลับตก
เป็นเครื่องมือของเย่หยาง เขาก็ไม่อาจทนได้อีกต่อไป จักรพรรดิ
มารโลहितคำรามลั่น ก่อนจะสะบัดหอกโลहितในมือฟาดลงมา
อย่างรุนแรง

แต่เย่หยางกลับพุ่งไปยังที่ห่างไกลในพริบตาพร้อมกับ
เมินเฉยต่อพลังของจักรพรรติมารโลहित

“คิดจะหนีรี!” จักรพรรติมารโลहितทวาดเสียงดัง ก่อนจะ
ไล่ตามเย่หยางไปทันที

เย่หยางพุ่งทะยานไปไกลกว่าหลายล้านลี้ ทันใดนั้น
ทิวร่างของเขาก็เปล่งประกายสีทอง พลังหมัดของเขาปะทุขึ้น
ราวกับจะครอบคลุมทั่วทั้งฟ้าดิน

“ตูม!”

หมัดของเย่หยางปะทะเข้ากับหอกโลหิตของจักรพรรดิ
मारโลหิตโดยตรง แต่แรงปะทะอันมหาศาลจากหอกโลหิตทำให้
เย่หยางถูกซัดกระเด็นออกไป

เย่หยางรับรู้ได้ถึงความแข็งแกร่งของจักรพรรดิ
मारโลหิต เขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นตัว ผู้แข็งแกร่งระดับ
จักรพรรดิช่างน่าเกรงขามยิ่งนัก

“มังกรคชสาร...ประสานกาย!”

แสงพุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า พลังงานมหาศาลปกคลุม
ทั่วทั้งแดน มวลอากาศสั่นสะเทือนด้วยพลังอันน่าหวาดหวั่น
เมฆบนท้องฟ้าถูกทำลายจนมลายหายไป

ครั้งนี้ พลังของมังกรคชสารประสานกายของเย่หยาง
แตกต่างจากเดิม ร่างของเขาถูกพันล้อมด้วยเก้าสายฟ้าสีม่วง
เปล่งประกายเจิดจ้าไปทั่วทั้งท้องฟ้า พลังของเขาพุ่งทะยานขึ้น
อย่างมหาศาลจนเกินกว่าจะประเมินได้

“ฟiep!”

เย่หยางสะบัดหมัดออกไป เป้าหมายของเขาคือ
จักรพรรดิมารโลहितที่กำลังเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง
พลังหมัดของเขาก่อเกิดกระแสน้ำมหาศาลที่บิดเบือนอากาศ
รอบข้าง

จักรพรรดิมารโลहितตกตะลึงไปชั่วขณะ ก่อนจะเร่งสะบัด
หมัดโลहितขึ้นมาป้องกันอย่างเร่งรีบ

“พลั๊ก!”

จักรพรรดิมารโลहितถูกชัตด้วยหมัดของเย่หยาง ร่างของ
เขาปลิวกระเด็นราวกับถูกทั้งโลกกระแทกเข้าใส่ เลือดสด ๆ
พุ่งออกจากปาก

“เจ้า...เจ้าสามารถดึงพลังต้นกำเนิดแห่งฟ้าดินได้
นั่นหรือ!” จักรพรรดิมารโลहितอุทานออกมาด้วยความตกตะลึง

พลังต้นกำเนิดแห่งฟ้าดินนั้นเป็นสิ่งที่มิเพียงผู้บรรลุ
ระดับจักรพรรดิเท่านั้นที่สามารถใช้ได้ มันต้องอาศัยการ
หลอมรวมแก่นโลกภายในร่าง และกระตุ้นกฎแห่งสวรรค์ถึงจะ
ดึงพลังนี้ออกมาได้

แต่เย่หยางเพิ่งก้าวเข้าสู่ระดับปราชญ์ยุทธ์ กลับสามารถ
ดึงพลังต้นกำเนิดแห่งฟ้าดินมาใช้ได้ นี่จะไม่ทำให้เขาตกตะลึง
ได้อย่างไร!

เย่หยางไม่ได้กล่าวตอบ เขาสะบัดหมัดออกไปอีกครั้ง

จักรพรรดิमारโลหิตคำรามด้วยความโกรธ “แม่เจ้าจะดึง
พลังต้นกำเนิดแห่งฟ้าดินได้ แล้วอย่างไร! เจ้าผู้ยังไม่ได้ทะลุวงสู่
ระดับจักรพรรดิ วันนี้ข้าจะให้เจ้าประจักษ์ว่าพลังของจักรพรรดิ
ที่แท้จริงเป็นเช่นไร!”

ขณะที่เขากล่าวจบ คลื่นพลังปั่นป่วนแผ่กระจายออกไป
ทั่วทั้งมิติ พื้นที่โดยรอบถูกตรึงแน่น เย่หยางรู้สึกว่ามีมิติโดยรอบ
ถูกปิดกั้น เวลาและอากาศราวกับหยุดนิ่ง

นี่คือแดนจักรพรรดิ!

ภายในแดนจักรพรรดิ จักรพรรดิเป็นตั้ผู้ควบคุมกฎ
แห่งฟ้าดิน นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่า ‘จักรพรรดิมีอำนาจที่ไม่มี
ผู้ใดฝ่าฝืนได้’ เพราะในขอบเขตของเขา ทุกสิ่งทุกอย่าง
ถูกกำหนดโดยเขาเอง

แต่เมื่อแดนจักรพรรดิของจักรพรรดิमारโลहितแผ่ขยาย
ออกไป สีหน้าของเขากลับเปลี่ยนไปทันที เพราะเย่หยางไม่ได้
รับผลกระทบจากแดนจักรพรรดิของเขาแม้แต่น้อย!

ก่อนที่เขาจะได้ตั้งตัว หมัดของเย่หยางก็พุ่งเข้าใส่
หน้าอกของเขาอย่างจัง!

“ตูม!”

ร่างของจักรพรรดิमारโลहितกระแทกเข้ากับพื้นจนเกิด
เป็นหลุมลึก ก่อนจะปลิวกระเด็นราวกับเศษฟาง ดวงตาของเขา
เต็มไปด้วยความไม่อยากเชื่อ

เย่หยางแค้นเสียงเย็นชา ในอดีต จิวเสวียนเคยส่งเขา
เข้าไปในกระแสความปั่นป่วนแห่งมิติ ซึ่งทำให้เขาต้องทนรับ
ความเจ็บปวดราวกับถูกเฉือนเป็นชิ้นๆ ตลอดเวลาถึงสามเดือน
เต็ม!

แต่นั่นก็ทำให้เขาเรียนรู้กฎแห่งมิติที่ซับซ้อนอย่าง
ถ่องแท้

แดนจักรพรรดิเป็นเพียงการปรับเปลี่ยนกฎแห่งมิติในรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แต่ภายในกระแสม้วนปั่นป่วนแห่งมิติที่เขาเคยถูกขังเอาไว้ มีร่องรอยของกฎมากมายนับไม่ถ้วน เย่หยางต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นั่นนานนับเดือน และนั่นทำให้เขาเข้าใจกฎเหล่านั้นได้อย่างลึกซึ้ง

แดนจักรพรรดิที่จักรพรรดิमारโลहितปลดปล่อยออกมาเป็นเพียงแดนจักรพรรดิระดับต้นที่เต็มไปด้วยจุดอ่อนจะสามารถขัดขวางเขาได้อย่างไร

“เป็นไปได้!” จักรพรรดิमारโลहितผมเผ้ายุ่งเหยิงเลือดไหลเประเปื้อนหน้าอก แต่เขากลับไม่สนใจแม้แต่หยดไบบนหน้าของเขาเต็มไปด้วยความตกตะลึงขณะตะโกนลั่น

ในเวลานี้ เย่หยางอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขอบคุณจิวเสวียน หากไม่ได้รับการฝึกฝนจากมัน เขาคงถูกกดดันจนไร้หนทางต่อกรกับแดนจักรพรรดิ และพลังของเขาคงถูกจำกัดจนหมดสิ้น

“ข้าไม่เชื่อ!” จักรพรรดิमारโลहितคำรามลั่นราวกับคนเสียสติ หอกโลหิตในมือของเขาสั่นสะท้านราวกับอสรพิษร้าย

ที่ตื่นจากนิทรา พลังมารดำมืดแผ่ฐานออกมาจากร่างของเขา
เห็นได้ชัดว่าเขากำลังเผาผลาญพลังต้นกำเนิดแห่งมาร

“สวรค์! จักรพรรดิถึงกับเผาผลาญพลังต้นกำเนิด!”
บรรดายอดฝีมือเผ่ามารต่างอุทานด้วยความตกใจ พวกเขาแทบ
ไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง

แม้จะไม่ถึงขั้นเผาผลาญพลังชีวิตเหมือนจักรพรรดิ
หยวนเทียน แต่การเผาผลาญพลังต้นกำเนิดแห่งมารย่อมส่งผล
เสียร้ายแรงต่อจักรพรรดิมารโลหิต หลังศึกนี้ไม่ว่าเขาจะชนะ
หรือพ่ายแพ้ เขาย่อมต้องเข้าสู่สภาวะจำศีลเป็นเวลานานเพื่อ
ฟื้นฟูพลังที่สูญเสียไป

เหล่ายอดฝีมือเผ่ามารเพิ่งตระหนักถึงความ
น่าหวาดหวั่นของเย่หยาง ชายผู้นี้สามารถกดดันจักรพรรดิ
มารโลหิตจนถึงขีดสุด นี่มันเหนือความคาดหมายเกินไปแล้ว!

แต่ในขณะที่เผ่ามารหวาดหวั่น ขวัญกำลังใจเผ่ามนุษย์
กลับพุ่งทะยาน เมื่อได้เห็นพลังอันแข็งแกร่งของเย่หยาง
พวกเขาก็เกิดความเชื่อมั่นขึ้นอีกครั้ง

“ลูกพี่ก็ยังเป็นลูกพี่วันยังค่ำ! ไม่ว่าจะเจอศัตรูแบบไหน เขาก็เหี้ยมขบขี้พวกมันอย่างไร้ปราณี!” เมิงเพยกกล่าวด้วยความ เคารพสุดหัวใจ

“พี่น้องทั้งหลาย! พี่ใหญ่ของเรา กำลังขัดจักรพรรดิ มารโลहितจนหาไม่เจอ! ในฐานะลูกน้องของเขา เราจะทำตัว อ่อนแอได้อย่างไร! ฆ่ามันให้หมด!”

“ฆ่า!”

เสียงตะโกนของเมิงเพยปลุกขวัญกำลังใจของเหล่า องค์รักษ์สวรรค์ พวกเขามองเห็นเย่หยางที่ยังอยู่ในระดับ ปราชญ์ยุทธ์ แต่กลับต่อกรกับจักรพรรดิได้โดยไม่เป็นรอง แม้แต่น้อย นี่ทำให้พวกเขากลายเป็นดังเปลวเพลิงที่ โหมกระหน่ำไม่สิ้นสุด ทุกการโจมตีของพวกเขาดุเดือดยิ่งขึ้น

ค่ายกลของพวกเขาราวกับใบเลื่อยสายฟ้าที่หมุนวน ไปมา สังหารเหล่ายอดฝีมือเผ่าปีศาจและเผ่ามารอย่างต่อเนื่อง เปลี่ยนสนามรบให้กลายเป็นโรงเชือดขนาดใหญ่

นี่เป็นครั้งแรกที่เผ่ามนุษย์สามารถพลิกสถานการณ์ได้ และทำให้เผ่ามารกับเผ่าปีศาจต้องล่าถอย แม้พวกเขาจะสูญเสีย

จักรพรรดิหยวนเทียนไป แต่พวกเขาก็ได้จักรพรรดิสวรรค์
เย่หยางมาแทน ซึ่งยิ่งทำให้ขวัญกำลังใจของศัตรูลดลงอย่าง
หนัก

สำหรับเผ่ามารนั้นยังคงมีความมุ่งมั่นเช่นเดิม เพราะ
พวกมันเป็นศัตรูกับเผ่ามนุษย์มาโดยตลอด แต่เผ่าปีศาจนั้น
แตกต่างออกไป พวกมันเคยอยู่ร่วมกับเผ่ามนุษย์มาเป็นเวลา
หลายหมื่นปี แต่วันนี้พวกมันเลือกที่จะเป็นศัตรู ตอนนี้จึงเริ่ม
เสียใจแล้ว ข้าจะกลับตัวก็สายเกินไป ขวัญกำลังใจของพวกมัน
ตกต่ำลงเรื่อยๆ

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 11

灵武弑九天

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《灵武弑九天》 Vol.11

Author: 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 11 / 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi : เขียน; ธนัสฐญาวัล และ

ปะการังสีเพลิง: แปล จาก 灵武弑九天.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 655 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ธนัสฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7895-5